

Tanzania - Marts 2005.

Dag 7 - Tirsdag den 15. marts 2005.

Vi står ved indgangen til et par lange dage, i dag skal vi køre op til Ngorongoro, og ned i caldera (krateret) for at køre safari, inden vi i aften kommer frem til Sopa lodgen, hvor vi skal overnatte.

Medens vi stod og ventede på afgang fra Unota lodge, fotograferede Ulla lidt med den lange linse, mennesker bliver nu bedre på billeder, når de ikke ved, at de bliver fotograferet. Her er det gået ud over et par lokale souvenir sælgere.

På vej ud legede Kim lidt med at fotografere gennem det åbne vindue med vores mini kamera.

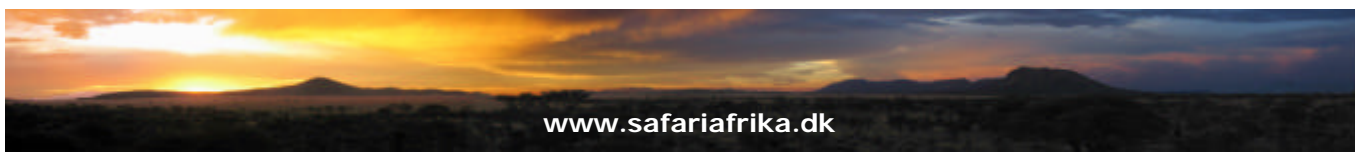

Ngorongoro endelig - lige siden vi startede med at rejse i Afrika, har vi hørt det navn. Efter at have betalt vores indgang kørte vi op på krateringen til et udsigtspunkt. Medens vi eksperimenterede med at tage panorama billeder, fik en af bilerne lige en efterspænding med en fladtang.

For at komme ned i caldera'et skulle vi køre vest på - en kvart omgang rundt langs krater kanten. Hidtil har vi stort set kun kørt på asfalt, så det var helt rart at ramme en god afrikansk jordvej igen. Vi sad og snakkede om at landskabet her på kanten minder en del om landskabet i det sydvestlige Uganda.

Der lever ca. 25.000 dyr nede i caldera'et. Da der er vand og græs nok nede i krateret, er ind- og udvandringen begrænset. Det betyder, at her er en af Afrikas højeste koncentrationer af dyr, uanset hvilken tid på året man kommer.

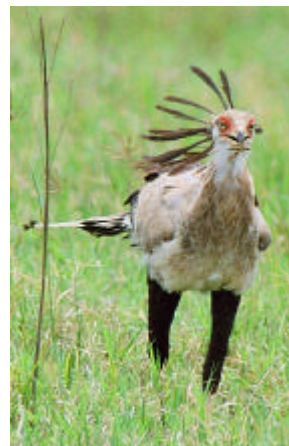
Nede i caldera'et blev bilerne indstillet til safari, og medens vi stille og roligt rullede op mod Leraï Forest, så vi antalsmæssigt flere dyr end alle de foregående dage tilsammen.

Store flokke af zebra, gnu og bøfler, selv den lille afrikanske hare og en sekretær fugl, som tildelte et insekt et godt spark med højrebenet, inden den samlede det op i næbbet, blev det til.

På vej rundt om Lerai Forest så vi det, som Lake Manyara Nationalpark ellers er så berømt for: En løve der var klatret op i et træ, måske for at få det lidt køligt, eller måske for at komme væk fra fluerne, hvem ved ?

Frokosten blev indtaget på Lerai picnic site, nogen af os siddende i græsset sammen med diverse elefant-efterladenskaber, medens de mere

magelige brugte en hel bil som underlag.

Efter frokost udspandt der sig en lang diskussion om, hvorvidt den grå klump, halvvejs ovre på den anden side af krateret, var et næsehorn eller om det var en bøffel, der havde rullet sig i mudder. Om det nu var det ene eller det andet, fandt vi aldrig ud af, men da vi kørte nogenlunde i den angivne retning, fandt vi et sort næsehorn.

Herefter gik turen ud til den lokale flodhestepool, nu er der ikke så meget aktivitet i flodheste midt på dagen. Der dukkede en amerikaner op med et par parkbetjente og den lokale skønhed; de stillede sig an til fotografering, så det var lidt svært ikke at rette kameraet ind mod dem, gud ved hvad den slags mennesker tænker på ?

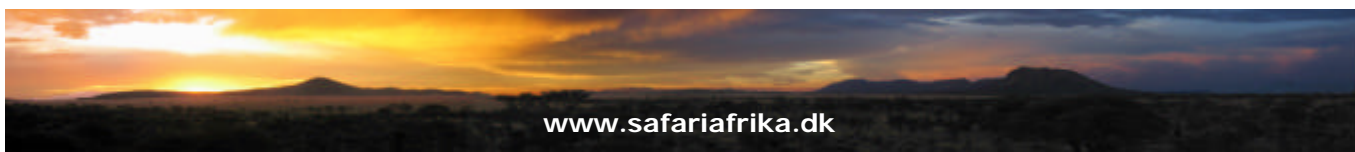
Desværre løb tiden i caldera'et alt for hurtigt ud. Vi fik kun 4 timer dernede, inden vi skulle op mod Sopa lodgen, hvilket var alt for lidt.

Dag 8 – Onsdag den 16. marts 2005.

Vi var nødt til at køre hele vejen rundt langs med krater kanten på vores videre færd mod Serengeti, hvis man ønsker at køre tværs over caldera'et, koster det ekstra, så vi tog lige en halv omgang oppe langs kraterkanten. Ellers gik det kvikt fra Ngorongoro mod Olduvai, hvor vi skulle ind og høre lidt om menneskehedens vugge.

Der var fra en del af gruppen udtrykt ønske om at komme ind og besøge en Masai landsby, det blev der mulighed for lige inden Olduvai. Vi har før været på besøg i en Masai landsby, så vi tog lige en hurtig diskussion, om vi ville ofre de 2 gange 10 dollar (svarende til 40% af en ko - Masaierne har egentlig kvæg nok). Da det er den bedste, og nærmest den eneste mulighed for at fotografere Masaierne, valgte vi at gå med.

Først fik vi den sædvanlige "kriger hop på stedet dans" samt kvindernes dans. Herefter blev vi delt i to grupper og inviteret ind i en hytte. I den, vi var inde

i, boede der 2 voksne og 7 børn, og der var afsat et hjørne til gedekid. Hytten var ikke meget større end det telt, vi plejer at slæbe med på camping. Vi fik en lang og god snak med vores Masai guide om Masaiernes hverdag, han talte et forbausende godt engelsk.

På vej over for at se deres skole skulle vi selvfølgelig lige forbi "butikken", det lykkedes da vist også at få solgt noget til en del af vores gruppes medlemmer.

For Ulla var det den perfekte mulighed for ubemærket at tage en række portrætfotoer. Gad vide om Masaierne har nogen fornemmelse af, hvad en 450 mm linse egentlig bruges til. Specielt billederne af de ældre blev rigtig gode, desuden har den lange linse den fordel, at baggrunden helt automatisk bliver uskarp.

Medens Ulla portrætfotograferede tog Kim sig lige en "Klappe klappe kage på Masai'sk"

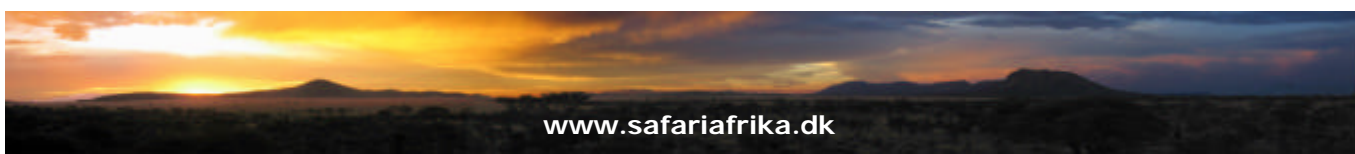
Skolebygningen var et kapitel for sig, vi blev i små grupper inviteret indenfor. Under hele besøget sang børnene under ledelse af en af deres egne, læreren derimod var mere interesseret i at se på displayet på det digitale kamera, hver gang vi havde taget et billede.

På vej op til bilerne igen kom vi forbi 3 unge, som var i gang med at blive optaget som krigere, de var nu ikke meget for at blive fotograferet.

Ved Olduvai fik vi et langt foredrag om stedet, det ligger noget uden for vores interesseområde, så det kniber gevaldigt med at huske, hvad vi blev fortalt.

Efter Olduvai kørte vi nærmest off-road for at komme frem til Shifting Sands - en vandrekliit, som oprindeligt stammer fra Ol Doinyo Lengai, gudernes bjerg som ligger over 60 km længere øst på.

Når vi som dansker hører om en vandrekliit, forestiller vi os noget i stil med Råbjerg mile, det var det nu ikke. Den var af noget meget mørkt sand - helt forskellig fra det omgivende sand, og så var den langt mindre. Hvordan sådan en lille bunke sand kan holde sammen over en så stor afstand forbliver uopklaret. Der var sat en pæl i jorden for hver 5. år; sandet bevæger sig ca. 20 meter om året. Med den hastighed må det have taget sandet over 3.000 år at nå her til!

Shifting Sands var også stedet, hvor vi fik taget gruppebilledet, desværre opdagede vi først

bagefter, at der manglede en. Det var vist noget med at han skulle hjem og lægge fliser, så han gad ikke lige se på sand før til den tid.

Medens vi blev fotograferet ved foden, tog vi chaufførerne på toppen af Shifting Sands.

Omkring sandet lå der en del døde gødningsbiller; det var biller, der som æg var blevet kørt over af sandet, og når de så var udklækket, var der pludselig blevet rigtig langt til at kunne grave sig ud.

Frokosten blev indtaget på grænsen mellem Ngorongoro og Serengeti sammen med en hel flok trefarvede glansstære - hyggeligt med lidt selskab.

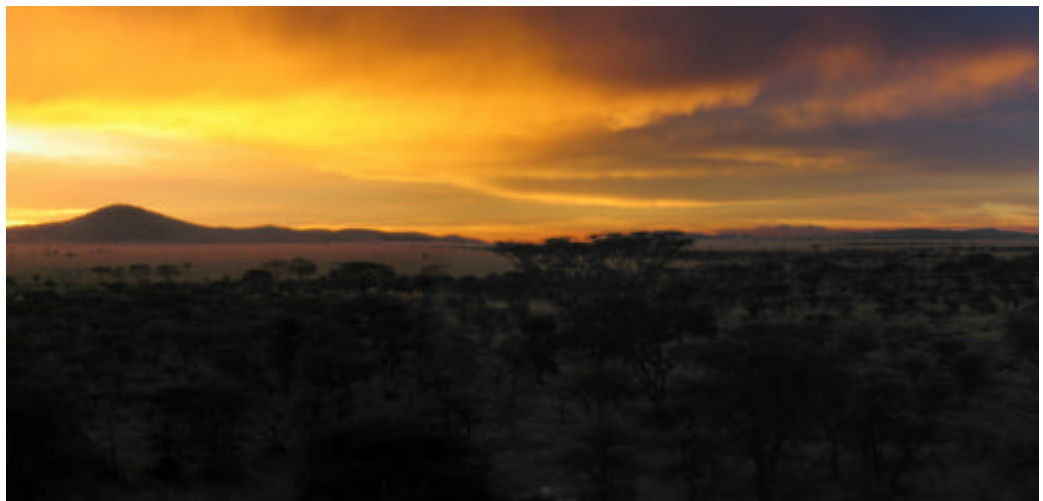
Herfra og til Seronera lodge blev der så kørt egentlig safarikørsel. I starten så vi nu ikke så meget, men efterhånden som vi nærmede os Seronera området steg dyretætheden, specielt antallet af løver steg markant, og er der mange løver, må der også være mange byttedyr.

Sidst på eftermiddagen hyggede vi os sammen med et par ganske unge løver, som pilede rundt ved et lille vandhul.

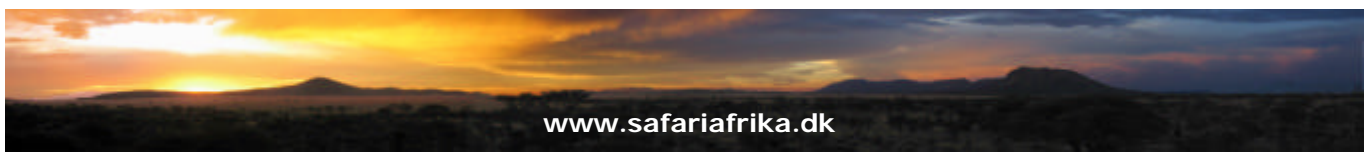
Pludselig blev de optaget af et eller andet ovre på den anden side, måske kunne de høre resten af flokken, de var ikke gamle nok til at kunne klare sig selv.

Inden aftensmaden sad vi på terrassen og nød en fantastisk solnedgang.

Dag 9 – Torsdag den 17. marts 2005.

Nå, i dag er så dagen, hvor vi skal forsøge at udfylde en del af rejsens titel - Gnuernes Kælvning. I går da vi kom ind, kørte vi igennem meget store zebra flokke, normalt betyder det, at gnuerne ikke er langt bagefter. Men på grund af tørke forløber migration ikke helt som sædvanlig, vores chauffører mener, at gnuerne befinder sig syd for lodgen, spørgsmålet er bare hvor.

Vi startede altså med at køre mod syd i retning efter Mabalageti River, gnuerne går ikke langt væk fra vand. Nu skulle man tro, at 1,4 millioner gnuer ikke bare bliver væk, men Serengeti er en af Afrikas største nationalparker, og selv om Serengeti betyder endeløs slette, er store dele af parken nu rimelig kuperet.

Efter en til to timers kørsel begyndte vi at kunne se nogle langstrakte støvskyer i horisonten, hvilket indikerer tusindvis af dyr på vandring, og ganske kort tid efter løb vi da også ind i den første tunge af gnuer.

Gnuerne bevæger sig altid nærmest på en enkel række, ikke sådan at forstå, at alle 1,4 millioner kommer forbi på en række, men mere i tunger der skyder parallelt frem. Den første gruppe vi fandt, var mest tyre, der var ikke mange unger med.

Lidt længere sydpå fandt vi en kæmpe flok, vi tør ikke gætte på hvor mange, men de skulle tælles i titusinder, de var ved at gøre klar til at holde middagspause. Det er egentlig lidt skægt,

når gnuerne vandrer ser det ikke særlig imponerende ud, man kan højst se en 4-500 dyr af gangen, men tæller man, hvor mange der passerer en bestemt busk på et minut, får man et lille chok. De kommer godt nok frem af, det er først, når de holder pause, at det går op for en, hvor mange der er.

Herfra kørte vi til en kopjes, hvor der er en række sten, som lyder hule, når man slår på dem. Masaierne skulle have brugt dem i deres ritualer.

På den næste kopjes var der nogle ca. 200 år gamle malerier, vi havde en del diskussion om, hvilket dyr der var afbildet, nogle mente at det var en ko andre en flodhest, vi holdt på at det var en elefant, men det afhænger af øjet der ser.

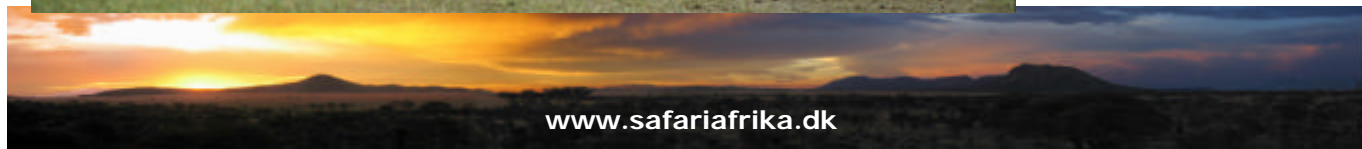
Man skal ikke bare vælte op på den nærmeste kopjes uden at se sig godt for, på en af de andre kopjes lå der løver.

Herfra gik turen atter hjem mod lodgen, ved det sidste vandhul inden lodgen kunne vi nu godt være blevet resten af dagen for vores skyld. Vi løb ind i den største flok zebraer, vi nogensinde har oplevet. Ved vandhullet var der zebra så langt øjet rakte 360 grader rundt om bilen - imponerende.

Zebraerne var tydeligvis tørstige og søgte langt ud i vandet; på et tidspunkt blev en af dem forskrækkede for en lille krokodille, hvilket gav panik over hele linjen; det ser ud af noget, når en flok zebraer beslutter, at nu skal de bare op af vandet.

Middagspausen blev brugt hjemme på lodgen til at studere det lokale dyreliv. De farvestrålende agamaer pilede rundt de steder, hvor der var solvarme klipper, og da lodgen er bygget op om/ind i en kopje, er der helt naturligt også mange klippe grævlinger, så tillidsfulde at de kunne hoppe helt op på bordene.

Favoritterne blev dog en flok dværg mangustere, der førte krig mod en bande zebra mangustere, man holder vel med de mindste. På jorden havde zebra mangusterne overtaget, men når det gik for hårdt til for de små dværg mangustere, flygtede de op i et træ, og her var det dem, som havde overtaget.

Vi fik for øvrigt hurtigt omdøbt de små dværg mangustere til havemangust, fordi de hele tiden pilede rundt på græsplænen.

Planen var at eftermiddags-

safarien skulle have gået til en flodhestepool nord for lodgen, men fordi det regnede nordpå, blev det i stedet besluttet at køre lidt rundt i nærheden af lodgen, og se hvad vi kunne finde.

Ganske kort uden for lodgen gled der en grøn mamba over vejen, vi bliver lige imponerede hver gang, over hvor hurtigt de kan bevæge sig. Inden kameraet var kommet ordentlig i stilling, var den næsten væk i bushen.

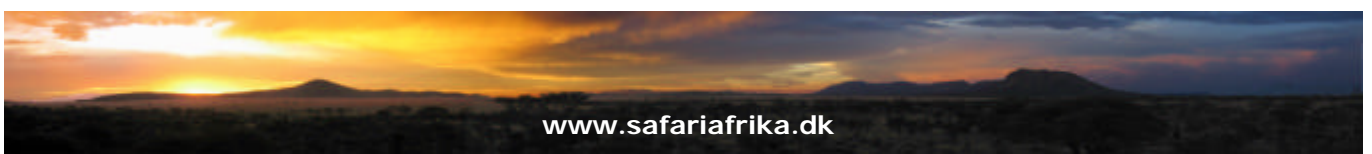
Nu gav det pludselig vand, så meget at vi måtte lukke taget på bilen, det var de lokale løver nu ligeglade med, de havde gang i aftensmaden - regnvejr eller ej.

Et andet sted fandt vi en nedlagt zebra, som et par hyæner og en flok gribbe holdt festmåltid på, nærmest ved et held fik vi øje på en leopard højt oppe i det nærmeste træ. Historien kunne være, at leoparden har nedlagt zebraen, hvorefter hyænerne har jaget den op i træet, der sad den så nu, meget højt oppe og meget vanskelig at se.

Seronera lodge er den største lodge, vi har boet på til dato, det giver helt naturligt en del uro. At lodgen så samtidig selv ønsker at have "Mallorca" stemning ved at have et marimba band kørende hver aften fra kl. 19, trækker nu noget fra efter vores mening. At samme marimba band kunne kun 8 numre, som de så kørte i samme rækkefølge hele aftenen, gør det jo ikke bedre.

Heldigvis kunne vi, de aftener, der var tørvejr, få sat stole op yderst på terrassen, hvor vi kunne hvile ørene lidt til lyden af afrikansk nat - den afrikanske nat kan heldigvis mere end 8 numre.

Ellers må man sige, at lodgen ligger flot og er meget originalt bygget ind i en kopje.

Dag 10 – Fredag den 18. marts 2005.

Hurra - vi skal af sted fra morgenstunden.

Vi var i bilerne og af sted lidt før det første lys brød frem over horisonten, det er simpelthen den bedste tid på dagen, ikke fordi vi var specielt heldige med dyrene, vi så mange, men ikke nogle der lige gjorde, at det brændte sig fast i hukommelsen. Vi kan nu også mærke, at gruppen har været på safari i 8 dage, der er ikke længere nogen, som falder i svime over at der går en zebra 250 m inde i bushen, men en impala mor med en meget ny unge opdages med det samme.

På vores tur tjekkede vi diverse kopjes, og på en af dem var der løver.

Et par var gået lidt til siden, vi sad længe og ventede, men vores tålmodighed slap op før deres blufærdighed. Det må have været sidst i deres brunst periode. For at nå de ca. 300 gange, de parrer, når hun er i brunst, sker det i perioden ca. hver 20 minut, bare ikke når vi lige sidder og kikker på.

Morgenmaden blev indtaget på et picnic spot oppe på en lille bakke med en fantastisk udsigt over det omgivne landskab. Udover morgenmaden havde vi stor fornøjelse af de lokale bøffelvævere, de kunne både klare den del af morgenmaden vi ikke selv ville have og samtidig stå for underholdningen.

Herefter gik turen nord på mod den flodhestepool, som vi ikke kom op til i går. Det er en skam, at man ikke kan sende lugt gennem internettet, poolen var en del af Orange river, men på grund af tørken var tilstrømningen af vand standset. Flodhestene spreder deres afføring med halen, så de er sikre på, at alle kan lugte, at de er tilstede. (Der ligger en mere folkelig og meget bedre version af den historie under Afrikanske sagn på hjemmesiden) Når vandet ikke skiftes ud i en længere periode, så får man en lugt, som med garanti ikke kan sælges på flaske, ligegyldig hvor mange penge, der bliver brugt på markedsføring.

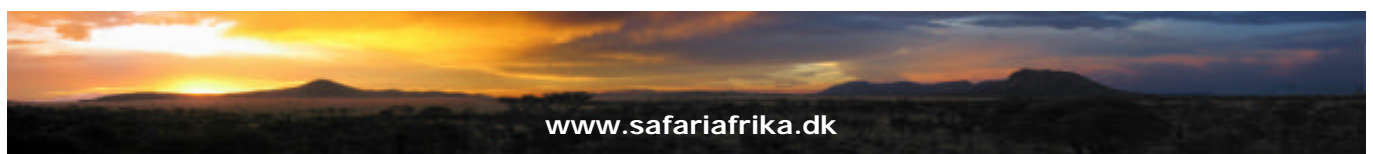
Efter at have opholdt sig i "duften" i et par minutter kunne vi nu trække vejret igen uden at få tårer i øjnene, så nu gik der lidt sport i at få et billede af en god gammeldags møgspreader og helst uden selv at blive ramt.

Eftermiddagens safari - den sidste på denne tur - gik som traditionen byder ud på at finde de store katte. Vores vogn fik løve og leopard - som den eneste vogn fik vi ikke set gepard, men sådan er det jo.

Dag 11 – Lørdag den 19. marts 2005.

Her til formiddag skal vi flyve tilbage til Arusha, medens vi venter på flyverne, fik vi mulighed for at køre en ekstra lille safari, bortset fra mini kameraet er udstyret pakket væk, og der blev det. Så på turen sidder vi bare lige så stille og nyder den sidste tur i denne omgang. Vi kan sommetider være slemme til at se Afrika gennem kameraets linse. Vi fik 700 billeder med hjem denne gang.

Det er første gang vi skal prøve at flyve ud fra en af de små landingsbaner i nationalparken, og medens vi står og venter på flyveren, siger Richard på gruppens vegne tak til chaufførerne, og vi får hilst af med dem. Ulla kunne ikke modstå fristelsen til at lave et portrætfoto af dem, medens de stod der og ventede på, at vi kom af sted, så de selv kunne komme i gang med den lange køretur til bage til Arusha.

Vi skulle med 2 flyvere, en der kunne tage 18 personer og fløj direkte, den kom vi med, og en der skulle have de sidste 7, den skulle ned 2 steder mere for at samle folk op.

Vi fløj over mange af de steder, vi havde været, hvilket gav en fin mulighed for at tage nogle luftfotos af stederne ud gennem vinduerne.

Frokosten blev indtaget i Arusha, inden vi satte os i en bus for af køre det sidste stykke til Nairobi. På grænsen mødte vi nok engang en flok af arten

"Den østafrikanske souvenir sælger", denne her var af underarten "Påtrængende", men det lykkedes alligevel for nogle at få en sidste souvenir med hjem.

Om aftenen fik vi sagt pænt farvel og tak for en god tur, over en enkelt eller 2 genstande i hotellets bar.

Næste morgen regnede det, det gjorde nu ikke noget, det er lettere at tage hjem, når vejret er noget møg.

